

Erőtánc

részegh botond & dragomán györgy

Éjbeomlás

Vegyes technika, vászon,
60x60 cm, 2011

dragomán györgy

Rabság

történetek a rácson túlról

Botondnak

1. Freskó

Az új börtönigazgató az új irodájában áll, a falat nézi.
Boldog.

A csúcsra ért, ez az ország legfontosabb börtöne, a világ legfontosabb börtöne. Aki ezt igazgatja, az a világot igazgatja. Nem mindenki képes elviselni ennek a felelősségét, nem mindenki elég erős ehhez, nem mindenki méltó erre a fajta hatalomra.

Ő igen.

Az új börtönigazgató a frissen meszelt falat nézi, az íróasztal mögötti karosszék támlája fölött nagyon halvány szürkésbarna folt látszik. Túl gyorsan meszelték, el akarták tüntetni a nyomokat. Jobb is így, hogy nem teljesen sikerült, legalább mindig lesz, ami az elődje gyengeségére emlékezteti.

A foltot nézi, olyan, mintha egy arc volna, és tudja, ahogy szárad, a meszelés, egyre jobban látszik majd, egyre jobban és egyre élesebben.

Megkerüli az asztalt, megáll a fal előtt, kinyújtja a kezét, ráteszi a foltra. A fal nyirkos hidege lassan a tenyerébe hatol, az elődjére gondol, arra, hogy az elődje tulajdonképpen ott van a falban.

Az elődje, a régi börtönigazgató a szolgálati fegyverével lőtte fejbe magát, itt, az irodájában, az íróasztalnál ülve.

Az új igazgató végigsimít a folton, arra gondol, hogy undort kellene éreznie, de nem, a fal sima, kellemesen hideg.

A foltot nézi, az elődjére gondol, arra, hogy az elődje most már örökre itt lesz, örökre itt marad ő is, ezek között a falak között, ezekben a falakban.

Egyszerre hideg, fémes íz tölti meg a száját, lekapja a tenyerét a falról, de már késő, érzi, hogy végigfut a karján és a testén a borzongás, belevacog, összekoccannak tőle a fogai.

Gyorsan hátat fordít a falnak, az oldalán a tokban ott a saját szolgálati fegyvere, egyszerre nagyon súlyosnak érzi, odakap, kicsatolja a tokot, kiveszi belőle a fegyvert, a csövénél fogja, nem a markolatánál, a fém olyan hideg, hogy süti a tenyerét, majdnem megbotlik a szőnyegben, olyan gyorsan megy oda az ablak melletti sarokban álló páncélszekrényhez, a legfelső fémpolc nagyot csattan, ahogy rácsapja a fegyvert, a páncélajtó éleset döndül, ahogy becsukja.

A tenyere mintha egészen átfagyott volna, a nadrágjához dörzsöli, hogy átmelegítse, a szobában még mindig ide-oda visszhangzik az ajtó döndülése, az igazgató a kopott szőnyeget nézi, csak akkor emeli fel a tekintetét, amikor megint teljes lesz a csend.

A folt még mindig ott van a falon, élesebb és sötétebb, határozottan olyan, mintha egy arc volna.

Az igazgató arca megfeszül, úgy nézi a foltot, arra gondol, talán mégiscsak újra kellene meszeltetni az irodát, az arca elé emeli a tenyerét, eltakarja a szemét, érzi, hogy a csontjaiból árad kifele a hideg.

Éjbeomlás
akril, vászon,
100x150 cm, 2012

Éjbeomlás
akril, vászon,
100x150 cm, 2012

Éjbeomlás
akril, vászon,
100x150 cm, 2012

Éjbeomlás
tus, papír,
100x70 cm, 2011

2. Tréfa

Az új börtönigazgató a sötétzárkát ellenőrzi.

A cella szűk. Épp csak állni van benne hely. Az igazgató a sötétbe bámul, semmit se lát.

Ahogy csak tudja, kidülleszti a szemét, érzi a szemgolyóján a falakból áradó nedves hideget, biztos, hogy nincsen becsukva a szeme, nyitva van, mereszti ahogy bírja, de semmit se lát. Ide-oda forgatja a fejét, keresi a fényt, nem találja. Amennyire a falak engedik leguggol, ott is körülnéz, ott sincs fény, felágaskodik, ott sincs.

A sötét tökéletes.

A falnak nyomja az arcát, úgy se lát semmit.

Becsukja a szemét, újra kinyitja, akkor se. Megint becsukja, a szemére nyomja a tenyerét, a szemhéján keresztül megnyomja a szemgolyóját, erősen, hogy fájjon, látni akarja, hogy vannak-e még színek a fájdalom mögött, de nincsenek.

Teljes a sötétség.

Akár meg is vakulhatott volna, azt se tudná.

Tökéletes, egy sötétzárkának éppen ilyennek kell lennie. Akit eleget tartanak benne, az örökre elfelejti a fényt.

Az új börtönigazgató az ajtóra csap, beleüvölt a sötétbe, azt üvölti engedjék ki, elmosolyodik közben, mert az jut eszébe, hogy hiába üvölt ő is pont úgy, mint azok akik előtte voltak és utána lesznek majd ebben a cellában, számára ki fog nyílni az ajtó, mert ő az igazgató, csak ellenőrzésképpen záratta be magát.

Hallja is már, hogy nyikordul a kulcs a zárban, hallja is, hogy csattannak a reteszek.

Még mindig sötét van, eszébe jut a tréfa amit még őrkorában csináltak egy ilyen sötétzárkással. Leoltották a folyosón a lámpákat, amiket nem lehetett, azokra meg vastag traktorkerékbelsőt húztak, hogy teljes legyen a sötétség, aztán úgy nyitották ki a zárka ajtaját és úgy tették rá a fogolyra a lábvasat és úgy engedték ki a folyósora is, amikor kiabálni kezdett, hogy nem lát semmit az mondták neki, hogy biztos megvakult, elsorvadtak a látó idegei, és csak akkor kapcsolták fel a fényt, amikor a fogoly már nem is emberi hangon üvöltött.

Az új börtönigazgató az őrizetes arcára gondol, arra, hogy milyen pofát vágott amikor hirtelen a szemébe világítottak a zseblámpával. Nem emberi arc volt.

Az ajtó hirtelen kinyílik, hiába készült fel a világosságra, az új börtönigazgatót így is megszédíti a fény. Nem akar hunyorogni se, de mégis be kell csuknia a szemét, az arca elé kell kapnia a tenyerét, a szemhéja mögött fehérén lobog a fény, a fényben ott látja azt a régi, üvöltő, eltorzult arcot, az őrizetes vicsorog a fájdalomtól, annyira, hogy szinte lefoszlik a hús a csontjáról az arcán.

Az új börtönigazgató lassan elveszi az arca elől a tenyerét, elhatározza, hogy a sötétzárka következő foglyával ismét meg fogják csinálni ezt a sötétes tréfát. Még mindig fáj a szeme a fénytől, de most már nem törődik vele, most már élesen vigyorog.

KÖSZÖNET

Ismeretlenül is Ludmila Ulickájának, aki révén a Hodorkovszkij-történet „nem hivatalos” oldalát is megismerhettem.

Dragomán Györgynek a fantasztikus és lélegzetelállító történetekért.

Hajdú Áronnak, aki kezdetektől fogva hitt benne, és felkarolta az ötletet. Nélküle nem ilyen kötetet tartana kezében az olvasó.

Édesanyámnak, Erikának, Balázsnak.

Ez a könyv és képsorozat soha nem jöhetett volna létre az alábbi barátaim hathatós támogatása nélkül:

KÖSZÖNÖM

Albert Szilárdnak, Benczédi Bélának, Kurkó Árpádnak és Miszori Istvánnak, akik a képek létrejöttéhez nyújtottak önzetlen támogatást.

Isabel Meirellesnek a gyönyörű könyvtervéért.

Szabó Attilának, aki évek óta kitartóan szállítja munkáimat és engem.

Barabási Albert-Lászlónak, Bartus Csongornak és Vásárhelyi Antalnak az értékes beszélgetésekért és ötletekért.

Orosz Léna Ilonának és Barabási Albert-Lászlónak, hogy ösztönöztek a vászonra való festésre és a színek használatára. Nélkülük ki tudja, mikor szánom rá magam.

Szabó Konrádnak, Ferencz Attilának, Kis Emőkének.

Részegh Botond

Támogató a Romániai Magyar Demokrata Szövetség
és a Communitas Alapítvány

A kiadásért felel a Bookart Kiadó igazgatója

Megjelent 5 ív terjedelemben

Helvetica Neue betűtípussal szedve

150 g-os Arctic Volum Ivory papíron

Fotó Részegh Botond, Tankó Farkas Endre, Corina Olaru

Tördelő Isabel Meirelles

Műszaki vezető Császár Csilla

Készült a csíkszeredai Alutus Rt. nyomdájában

Felelős vezető Hajdú Áron igazgató

ISBN 978-606-8351-47-6

BOOKART